

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11C/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121200468
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2022:2121200468.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci sporu žalobkyne: R. L. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS s.r.o., IČO: 47 241 543, Hlavná 6, 927 01 Šaľa, proti žalovanému: F. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX, zastúpený: Mgr. Viera Laczová, advokátka, Paulínska 17, Trnava, o vylúčení žalovaného z užívania nehnuteľnosti, takto

rozhodol:

- I. Žaloba sa z a m i e t a .
- II. Žalovaný m á voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 27.01.2021, doručenu súdu dňa 27.01.2021, domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovaného vylúčil z užívania nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX pre k.ú. G., a to A. súp. č. XXX postavený na parcele č. XXXX/XXX, druh pozemku: Q. o výmere XXX mX a priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že dňa XX.XX.XXXX Okresný súd Trnava uznesením sp.zn. 11C/2/2021 vydal neodkladné opatrenie, v zmysle ktorého žalobkyňa podáva v súlade s § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalobu vo veci samej. Žalobkyňa a žalovaný sa zoznámili v roku XXXX. Ich manželstvo trvá približne X rokov. Medzi žalobkyňou a žalovaným dochádza k nezhodám už dlhodobo, a to od uzavretia manželstva, t.j. od roku XXXX, pričom je potrebné uviesť, že pred uzatvorením manželstva žalobkyňa nebadala na žalovanom agresívne znaky správania. Po uzatvorení manželstva sa však agresívne prvky správania žalovaného čoraz viac prejavovali. Situácia sa nezmenila ani po narodení spoločných detí: dcéra Q. narodená XX.XX.XXXX a syn E. narodený XX.XX.XXXX. Žalovaný sa v súčasnosti žalobkyni opakovane vyhráža a fyzicky napáda, pričom takéto konanie žalovaného sa stupňuje a žalobkyňa so snahou veci riešiť zmierlivou cestou dlhodobo ustupuje. V súčasnosti je však žalovaný voči žalobkyni hrubý, agresívny, pričom žalovaný začal opakovane hrubo vystupovať aj voči rodičom žalobkyne a jej bratovi. Agresívne správanie žalovaného voči žalobkyni viedlo žalobkyňu k podaniu návrhu na rozvod manželstva. Vzťah žalobkyne a žalovaného prerastá každým dňom do nenávisťi, a to práve aj v dôsledku hrubého a neúctivého správania žalovaného voči žalobkyni a ich spoločným deťom. Žalovaný sa okrem fyzických útokov voči žalobkyni správa nezaujato a je mu ľahostajný aj zdravotný stav žalobkyne. V čase choroby žalobkyne sa žalovaný o žalobkyňu vôbec nezaujíma, pričom žalobkyňa je tak odkázaná na pomoc svojich rodičov. Vo vzťahu k dcére si žalovaný začal uzurpovať výhradné zaobchádzanie, a to až do tej roviny, že odmietol nechať žalobkyňu, aby dcéru prebalila, samostatne kúpala a vyvinul sa medzi nimi prirodzený materinský vzťah. Uvedené správanie v čase popôrodnej depresie žalobkyne začali riešiť rodičia žalobkyne, v dôsledku čoho sa žalovaný na isté časové obdobie stiahol, avšak žalobkyňa už v rannom vývoji dcéry pozorovala,

že správanie žalovaného voči dcére nie je bežným správaním otca. Dňa XX.XX.XXXX sa narodil syn, pričom správanie žalovaného sa stupňovalo a znaky hrubého násillia voči žalobkyni vyvrcholili opakovane už aj na verejnosti. Keď mal syn dva mesiace, žalovaný sa pohádal s žalobkyňou, vyhodil žalobkyňu z auta a bez ohľadu na skutočnosť, že syna bolo potrebné koiť, zobral syna žalobkyni. Syna žalobkyni vrátil až na varovanie žalobkyne, že v danej veci bude kontaktovať políciu. Žalobkyňa je neustále od uzavretia manželstva pod veľkým psychickým stresom, žalovaný vykonštruováva neustále bezdôvodné hádky a fyzicky napadá žalobkyňu pred deťmi. V spoločnej domácnosti sa agresívne konanie žalovaného prejavuje v neustálej kontrole nad bežným chodom domácnosti podľa predstáv žalovaného. V prípade, ak akákoľvek bežná záležitosť, či chod domácnosti vybočuje z rámca predstáv žalovaného, žalovaný sa dostáva do skratových agresívnych situácií, v ktorých slovné napáda žalobkyňu a deti, rozhadzuje šatstvo, čo je správanie sprevádzané neprekonatelným krikom a ponižovaním. Rodičia žalobkyne sa snažili žalobkyni pomôcť, formou návštevy u psychológov, ktorým sa však nechcel žalovaný podrobiť. Žalobkyňa a žalovaný sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva číslo XXXX pre katastrálne územie G.. Od začiatku manželstva žalobkyňa a žalovaný žili striedavo v prechodných bydliskách, pričom vo vyššie uvedenom rodinnom dome žijú v spoločnej domácnosti od októbra XXXX. Fyzické násillie zo strany žalovaného prebieha opakovane. Správanie žalovaného vyvrcholilo dňa XX.XX.XXXX, kedy žalovaný napadol žalobkyňu. Z uvedeného útoku existuje záznam o udelení poriadkovej pokuty príslušného oddelenia PZ pod č. XXXXXXXX. Fyzické násillie žalovaného smerom k žalobkyni začalo v prvých rokoch manželstva, taktiež po hádke žalovaný žalobkyňu chytil pod krk, pritom bol veľmi agresívny a kričal. Po tejto skúsenosti žalobkyňa nevie, čo môže od žalovaného očakávať, obáva sa jeho stupňujúcej agresivity a plánov, a tak navštívil právneho zástupcu prostredníctvom ktorého sa rozhodol vec riešiť, a to: cestou nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v zákaze žalovaného dočasne nevstupovať do rodinného domu; návrhom na rozvod a úpravu rodičovských práv a povinností za súčasného podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia týkajúceho sa zverenia maloletých detí do starostlivosti matky. Od októbra roku XXXX žije žalobkyňa s deťmi v neustálom strachu z každodenného správania žalovaného. Opakovane sa stáva, že akonáhle žalobkyňa odíde navštíviť rodičov, žalovaný ju nechce vpustiť späť do rodinného domu, vykrikuje na ňu hanlivé slová, pričom žalobkyni nepomôže v takom prípade ani plač a je nútená prespať u svojich rodičov. Žalobkyňa sa snaží osamostatniť a hľadá si adekvátnu pracovnú pozíciu, aby dokázala zabezpečiť deti, avšak žalovaný jej celú situáciu sťažuje a odmieta, aby sa osamostatnila a zdokonaľovala sa. Uvedené správanie žalovaného snažiace sa manipulovať a dokonca kontrolovať až zamedzovať osobnostný vývoj žalobkyne vyvrcholilo v roku XXXX, kedy žalovaný výslovne odmietal, aby žalobkyňa nastúpila na pracovnú pozíciu v D. a.s.. Žalovaný sa snaží zo žalobkyne urobiť obyčajného robotníka vo fabrike, a to aj napriek skutočnosti, že pracovná pozícia v banke by celej rodine zabezpečila výhodnejšie životné podmienky. Žalovaný sa žalobkyni neustále psychicky vyhrážal, aby sa neopovážila zobrať žiadnu lepšiu pracovnú pozíciu. Žalobkyňa však aj napriek fyzickým útokom v konečnom dôsledku prijala zamestnanie v banke, avšak neustále obmedzovanie rozhodovania žalobkyne a jej manipulovanie, či kontrolovanie v každej oblasti jej života pretrváva až do súčasnosti. Žalobkyňa sa od XX.XX.XXXX zamestnala a aj napriek veľkému nesúhlasu žalovaného prijala novú pracovnú ponuku v materskej škole v G., avšak žalovaný žalobkyni a deťom neustále znepríjemňuje život krikom, fyzickými útokmi a psychickým nátlakom. Skutočnosť, že žalovaný trpí psychickými poruchami agresívneho správania a neliečeným sexuálnym deviantným správaním je možné potvrdiť aj z výpovede rodičov žalobkyne. Žalovaný sa opakovane a zámerné sexuálne uspokojuje a vykonáva rôzne sexuálne aktivity počas akéhokoľvek pracovného či voľného času. Žalobkyňa má vážne obavy, že žalovaného pri sexuálnom uspokojovaní uvidia deti. Z výpovede rodičov je možné potvrdiť, že im je nepríjemné, akým spôsobom žalovaný komunikuje s deťmi a ako sa ich dotýka. Uvedené správanie žalovaného si všimli v súčasnosti už aj rodičia, ktorým je hladkanie detí pri ich prítomnosti veľmi nepríjemné. Uvedené správanie žalovaného si všimol aj brat žalobkyne, ktorý pristúpil ku kroku, že svoju dcéru nenechá bez jeho dozoru v prítomnosti žalovaného. Pre doplnenie si dovoľuje žalobkyňa opísať, v akom rozsahu uvedené správanie žalovaného a stav strachu a nervozity, ktorý žalovaný okolo seba šíri, má vplyv na správanie detí: dcéra navštívila psychológa, nakoľko prejavovala znaky autistického správania; deťom je neustále ukazované hrubé a násillné správanie žalovaného, a to najmä opakované fyzické útoky voči žalobkyni, fyzické domáce násillie prejavujúce sa najmä v rozbíjaní stien rodinného domu, akýchkoľvek predmetov, ktoré žalovanému v čase afektu prídu pod ruku a ponižovanie žalobkyne; dcéra mala v roku XXXX silnú otravu krvi, odchádzali jej základné zdravotné funkcie a začali zlyhávať orgány; celkový zdravotný stav dcéry bol zároveň výsledkom aj nepriaznivého prostredia, v ktorom sa dcéra nachádza a vyvíja; syn v materskej škole napodobňuje po vzore žalovaného všetky prvky agresívneho správania žalovaného, fyzicky ubližuje ostatným deťom, pričom jeho správanie doslova kopíruje znaky agresívnej

a hlučnej komunikácie žalovaného aj mimo rodinného prostredia; žalovaný deti manipuluje a vkladá im do úst slová, ktorým samé nerozumejú a v súčasnom štádiu vývoja nevedia vyhodnotiť inak ako tak, že nastal rozvrat rodiny v dôsledku chovania žalobkyne a správania rodičov žalobkyne. Z uvedeného je evidentné, že žalovaný sa násilným konaním snaží žalobkyňu ovládať nielen fyzicky, ale aj psychicky manipulovať. Žalobkyňa má za to, že ich vzťah je hlboko a trvalo rozvrátený a nie je možná obnova ich spoločného spolužitia. Žalobkyňa sa preto rozhodla podať návrh na rozvod manželstva. Odo dňa vydania neodkladného opatrenia sa žalobkyňa zdržiava s deťmi v rodinnom dome. Žalobkyňa je toho názoru, že v záujme aj trvalej ochrany práv žalobkyne a detí je, aby sa žalobkyňa s deťmi presťahovala do rodinného domu a žalovaný sa z rodinného domu vysťahoval natrvalo. Žalobkyňa je súčasne toho názoru, že takéto obmedzenie nie je oproti fyzickým útokom a psychickému tlaku žalovaného neprimeraným, najmä keď vezmeme do úvahy pokojný vývoj maloletých detí a fungovanie žalobkyne bez akéhokoľvek fyzického a psychického týrania zo strany žalovaného. Správanie žalovaného spôsobuje žalobkyni psychické problémy, stresuje ju to, bojí sa, čo sa jej následne odráža aj na zdraví. Žalobkyňa žije v neustálom strese, kedy zo strany žalovaného dôjde k hádkam, či fyzickým útokom. Má za to, že v tejto situácii je nutný zásah súdu do vzťahov medzi žalobkyňou a žalovaným. Neúnosné psychické problémy žalobkyne a fyzické násilie zo strany žalovaného sa stupňujú, neustály stres spôsobuje žalobkyni a deťom ďalšie zdravotné problémy. Právo na ochranu života a zdravia osoby, voči ktorej násilie smeruje, a ktoré právo je násilníkom ohrozované, má absolútnu povahu a je teda silnejšie ako právo násilníka, ktoré mu vyplýva zo spoluvlastníckeho práva k bytu či domu. Právo v takomto prípade musí chrániť slabšiu stranu a aj za cenu zásahu do vlastníckeho práva dať možnosť, aby sa riešili právne situácie takým spôsobom, aby ten z manželov, ktorý zasahuje do práva druhých na pokojný a zdravý život, na ochranu zdravého vývoja detí, bol obmedzený aj v takých právach, ako je právo spoluvlastníka na užívanie, resp. spoluužívanie domu či bytu. Žalobkyňa je presvedčená, že nemá inú právnu možnosť, ako doceliť ochranu jej života ako aj života detí, zdravia, majetku a súkromia. Konaním žalovaného dochádza k porušeniu základných práv žalobcu a detí garantovaných Ústavou SR.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v tom zmysle, že tvrdenia žalobkyne rezolútne odmieta, sú nepravdivé, nikdy sa nesprával tak, aby sa ho museli žalobkyňa a deti báť, ani sa ho neboja a už vôbec nebolo potrebné rozhodnutie súdu o neodkladnom opatrení zákazu vstupovať do spoločného domu do rozhodnutia súdu vo veci samej, ktoré súd vydal dňa 12.01.2021, nakoľko on vzhľadom na vzájomné konflikty, ktoré nepriaznivo pôsobili aj na ich deti, opustil spoločnú domácnosť už dňa 28.12.2020 a do domu sa vrátil XX.XX.XXXX, aby sa spoločne dohodli na ďalšom postupe, nakoľko manželka mu potvrdila, že sa chce rozvieť a tak zostal v dome do XX.XX.XXXX, teda spoločnú domácnosť opustil skôr, ako sa dozvedel o neodkladnom opatrení a odvtedy nevstúpil do domu, maximálne si zo schránky prevzal doručenú poštu, alebo si vyzdvihne ich deti, aby s nimi spoločne trávil čas a tam ich aj vráti. Týmto pripúšťa vzájomné konflikty medzi žalobkyňou a ním ako manželmi, avšak rezolútne odmieta, že jeho správanie ohrozovalo žalobkyňu a deti na zdraví, či živote. V tomto konaní nebolo doteraz preukázané, že deťom hrozí v dôsledku jeho správania fyzická alebo psychická ujma na zdraví. Naopak, deti veľmi radi trávia s ním voľný čas, čoho si je vedomá aj samotná žalobkyňa, ktorá sa aj viackrát vyjadrila v SMS správe, že nebude v žiadnom prípade brániť styku otca s deťmi, preto je nepochopiteľné jej vyjadrovanie na jeho osobu. Predpokladom na podanie predmetnej žaloby a následné rozhodnutie súdu je spolužitie žalobkyne a žalovaného v predmetnej nehnuteľnosti, a preto táto žaloba nie je dôvodná, nakoľko už v čase podania neodkladného opatrenia bol vysťahovaný zo spoločnej domácnosti, do domu viac nevstúpil a tak opätovne tvrdí, že celá situácia sa dala vyriešiť rozvodom ich manželstva a rodičovskou dohodou ohľadom rodičovských práv a povinností k ich maloletým deťom. Podotýka, že v súčasnosti si uplatňuje všetky práva otca na styk s deťmi a zároveň si dobrovoľne plní rodičovskú povinnosť, keď žalobkyni každý mesiac zasiela výživné na deti vo výške 300,- eur, preto nechápe ďalšie uznesenie OS v Trnave zo dňa 16.02.2021 sp.zn. 19P/2/2021, kde súd rozhodol na návrh manželky o neodkladnom opatrení, ktorým zveruje maloletých matke na čas do rozvodu. Vždy rešpektoval žalobkyňu ako matku ich detí a vždy rešpektoval, že deti zostanú v starostlivosti matky aj po rozvode manželstva. Všetky aktivity žalobkyne v tomto smere považuje za zbytočné, nedôvodné a smerujúce k znevažovaniu jeho osoby. Samotné podanie neodkladného opatrenia považuje za účelové, podané neúčelne, keď on spoločnú domácnosť pre vzájomné konflikty opustil dobrovoľne, preto ani nemohlo toto neodkladné opatrenie splniť svoj účel. Čo sa týka vzájomných konfliktov, tie patria ku každému manželstvu, avšak tie ich sa vystupňovali až nastáňovaním sa do nového domu, ktorý majú v bezprostrednej blízkosti rodičov a brata žalobkyne. Do tohto času fungovali ako manželia, ktorí sa majú radi a dokonca sa spoločne usilovali aj o tretie dieťa, avšak sa im to nepodarilo. Ak by bolo pravdou jeho násilné správanie sa od začiatku manželstva, zrejme by nemali dve deti a nepokúšali sa o tretie. Incident zo dňa XX.XX.XXXX bol tiež

vzájomným konfliktom, keď k hádke došlo u susedov na základe toho, že žalobkyňa aj s deťmi trávila čas u susedov v čase, keď maloleté deti mali už spať a tak sa pohádali, lebo on trval na tom, aby deti išli spať domov a žalobkyňa chcela, aby deti zostali spať u susedov. A to dokazuje len dve skutočnosti. Po prvé, on bol ten, kto vyžadoval disciplínu a zachovával deťom riadny režim a po druhé, že žalobkyňa sa nebála zostať s ním doma sama, teda nikdy sa ho nemusela báť a ani sa nebála. Odmieťa tvrdenia žalobkyne, že jej bránil v jej pracovnej kariére. Keď pracovala v banke od 8.00 hod. a domov chodila po 17.00 hod., tak sa mu to zdalo, že je dlho mimo domova vzhľadom na vek detí. Keď sa rozhodla nastúpiť do škôlky, mal obavu, že to nezvládnu finančne, avšak keď mu oznámila, že klesne na plate len o 30,- eur, sám jej povedal, že nemá čo rozmyšľať a má jeho plnú podporu. Teda aj tu spoločne hľadali optimálne riešenie, aby mali dostatočný príjem do rodiny, ale aby to nebolo na úkor detí. Žalovaný sa aj napriek neustálym zásahom rodičov a brata žalobkyne do ich spoluzitia pokúsil o záchranu manželstva. Potvrzuje to spoločná návšteva na jeho podnet u psychológa Dr. D. E., D., manželka však z tohto sedenia ušla. Nie je teda pravdivé tvrdenie žalobkyne, že k návšteve psychológa ho nabádali jej rodičia a on nemal záujem. Opätovne však toto tvrdenie potvrdzuje inú skutočnosť a to, že rodičia žalobkyne sa neustále snažili riadiť ich manželstvo. Túto skutočnosť však žalobkyňa nikdy neprizná, pritom ju na túto skutočnosť upozornil aj N., a preto zo sedenia ušla. Q. všetky doterajšie podania na jeho osobu považuje tiež za aktivitu rodičov žalobkyne a nie žalobkyne samej, nakoľko mu počas trvania spoločného života neustále dávali najavo, že nie je dosť dobrý pre ich dcéru. Žalovaný ďalej uviedol, že všetky skutočnosti, ktoré uvádza a vie aj preukázať, jednoznačne dokazujú, že žalobkyňa podáva túto žalobu s jediným zámerom, urobiť ho zodpovedného a vinného za rozpad ich manželstva, a preto aj on sústreďí všetku svoju energiu na konanie o rozvoďte, s ktorým po všetkých týchto udalostiach a obvineniach na jeho osobu jednoznačne súhlasí a na to, aby rozhodnutie v tomto konaní bolo v najlepšom záujme ich detí, to znamená, aby s nimi aj po rozvoďte mohol tráviť čo najviac spoločných chvíľ. Záverom žalovaný navrhol, aby súd zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú a priznal mu voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania.

4. Ako dôkazy žalobkyňa predložila Čiastočný výpis z LV č. XXXX pre k.ú. G., Sobášny list, rodné listy detí, Blok na pokutu zo dňa XX.XX.XXXX, uznesenie OS Trnava č.k. 11C/2/2021-14 zo dňa 12.01.2021, vyjadrenie protistrany v konaní sp.zn. 11C/2/2021, Potvrdenie o oznámení zo dňa 28.03.2021, Oznámenie ORPZ v F. zo dňa 30.04.2021, Upovedomenie ORPZ v F. zo dňa 06.05.2021, správu z pedopsychiatrického vyšetrenia zo dňa 26.03.2021, správu zo psychologického vyšetrenia zo dňa 14.05.2021, správu z pedopsychiatrického vyšetrenia zo dňa 22.04.2021, správu zo psychologickej práce s dieťaťom zo dňa 19.04.2021, sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 01.12.2021, lekárske správy týkajúce sa maloletej Q. zo dňa 14.10.2021, 10.09.2021, 16.07.2021, 28.03.2019, 26.03.2021, 30.03.2021, lekárske správy týkajúce sa maloletého E. zo dňa 14.10.2021, 10.09.2021, 16.07.2021, 27.05.2021, 22.04.2021, lekársku správu zo dňa 19.05.2021, lekársku správu zo dňa 23.11.2021. Žalobkyňa ďalej navrhla vykonať dokazovanie výsluchom žalobkyne a žalovaného a výsluchom svedkov F. E., D. E., N. E., G. D. a E. M.. Na pojednávaní dňa 13.01.2022 navrhla žalobkyňa doplniť dokazovanie príbratím znalca do konania za účelom vyšetrenia žalobkyne a žalovaného.

5. Ako dôkazy žalovaný predložil D. D., D. E., D., elektronickú komunikáciu na č.l. 32, lekársku správu zo dňa 28.03.2019, fotografie č.l. 80-86. Žalovaný ďalej navrhol vykonať dokazovanie výsluchom svedkyne G. Q..

6. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami, výsluchom žalobkyne a žalovaného, výsluchom svedkov F. E., D. E., N. E. a G. Q., pričom zistil nasledovný skutkový stav:

7. Zo Sobášneho listu (č.l. 8) vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli manželstvo dňa XX.XX.XXXX, pričom z rodných listov (rub č.l. 8 a č.l. 9) vyplýva, že v manželstve sa dňa XX.XX.XXXX narodila maloletá Q. a dňa XX.XX.XXXX maloletý E.. Z čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. G. (č.l. 7) vyplýva, že rodinný dom súp.č. XXX je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov - žalobkyne a žalovaného. Z Bloku na pokutu evid.č. XXXXXXXX zo dňa 28.12.2020 (rub č.l. 9) súd zistil, že žalovanému bola v blokovom konaní uložená pokuta 30,- eur za priestupok podľa § 49 ods. 1 písm. e) zák.č. 372/1990 Zb., a to skutok spáchaný dňa XX.XX.XXXX o XX.XX hod. v G. XXX zavineným konaním: fyzické napadnutie porušením § 49 ods. 1 písm. e) zákona č. 372/1990 Zb., ktorý blok je podpísaný páchatel'om priestupku a právoplatný dňom XX.XX.XXXX. Tunajší súd uznesením č.k. 11C/2/2021-14 zo dňa 12.01.2021 (č.l. 10) na návrh žalobkyne vydal neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému uložil povinnosť dočasne nevstupovať do rodinného domu súpisné č. XXX, postavený na

parcele č. XXXX/XXX, zastavaná plocha a nádvorie o výmere XXX m², evidované na liste vlastníctva č. XXXX pre k.ú. G., a to do právoplatnosti konečného rozhodnutia súdu v konaní vo veci samej (výrok I.), vo zvyšku sa návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok II.) a žalobkyni uložil povinnosť podať v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia žalobu vo veci samej, v ktorej sa bude v postavení žalobkyne domáhať proti protistrane ako žalovanému obmedzenia užívacieho práva žalovaného k rodinnému domu alebo vylúčenia žalovaného z užívania rodinného domu (výrok III.).

8. Podľa § 123 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

9. Podľa § 124 OZ, všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana.

10. Podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ÚSR“), každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. (1) Iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon. (5)

11. Podľa § 144 OZ, veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne; spoločne uhradzujú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním.

12. Podľa § 146 ods. 2 OZ, ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť.

13. Podľa § 153 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. (1) Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. (2) Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej. (3)

14. V konaní nebolo sporným, že žalobkyňa a žalovaný sú manželmi, ktorí sú v súčasnosti v rozvodovom konaní a ktorí majú v bezpodielovom spoluvlastníctve (ktoré doposiaľ nezaniklo a nebolo vyporiadané) predmetnú nehnuteľnosť, t.j. rodinný dom súpisné č. 777 v Majcichove. Žalobkyňa sa v konaní domáhala vylúčenia žalovaného z užívania predmetného rodinného domu, a to s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 2 OZ.

15. Počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov až do jeho zániku má každý z manželov rovnaké práva aj povinnosti k spoločnému majetku. Veci v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je teda oprávnený užívať každý z manželov, pričom každý z manželov je pri výkone svojho vlastníckeho práva obmedzený rovnakým právom druhého manžela. Ustanovenie § 146 ods. 2 OZ upravuje osobitný dôvod obmedzenia užívacieho práva manžela k domu alebo bytu v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, a to za účelom ochrany oprávnených záujmov manžela a blízkych osôb (§ 116 OZ), ktoré bývajú v spoločnom dome alebo byte s druhým manželom, pred násilným správaním tohto manžela, a to obmedzením užívacieho práva manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne úplným vylúčením manžela z užívania spoločnej veci.

16. Obmedzenie, resp. vylúčenie užívateľského oprávnenia manžela je krajným, výnimočným riešením, pretože ide o pomerne veľký zásah do práv spoluvlastníka, keď ide o zásah do ústavného práva vlastníť majetok (čl. 20 ÚSR). Na to, aby bolo možné obmedziť, či vylúčiť druhého manžela z užívania domu, či bytu, musia byť splnené nasledovné podmienky: bezpodielový spoluvlastnícky vzťah manželov

k domu, resp. bytu; spolužitie osôb, medzi ktorými dochádza k hrozbe domáceho násillia v dome alebo v byte; fyzické alebo psychické násillie voči druhému manželovi alebo blízkej osobe (§ 116 OZ), prípadne existencia hrozby takéhoto násillia; realizácia násillia, resp. jej hrozby vo vzťahu k manželovi alebo blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom byte, nachádzajúcom sa v bezpodielovom spoluvlastníctve; neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia. Násillné správanie manžela musí byť konaním sústavným, dlhodobým alebo závažnej intenzity odôvodňujúcej zásah do vlastníckeho práva druhého manžela. Neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia musí mať značnú intenzitu a musí byť spôsobilé natoľko znížiť kvalitu spolužitia v spoločnej domácnosti, že toto spolužitie bude možné objektívne považovať za neznesiteľné, a to z dôvodu, že pomery v dome alebo v byte druhému manželovi a blízkym osobám tam bývajúcim nedovoľujú dom alebo byt pokojne užívať bez strachu o život alebo zdravie. Pri neznesiteľnosti ďalšieho spolužitia ide o prípady, keď ďalšie spolužitie manželov nemožno zniesť, strpieť a vydržať, pričom medzi násillím a neznesiteľnosťou ďalšieho spolužitia musí byť daná príčinná súvislosť.

17. Pokiaľ ktorákoľvek z vyššie uvedených podmienok nebude splnená, obmedzenie užívateľského práva manžela k spoločnému domu alebo bytu nebude opodstatnené. Splnenie týchto zákonných podmienok musí byť v konaní preukázané tým manželom, ktorý sa domáha súdnej ochrany, v tu prejednávanej veci žalobkyňou.

18. Pokiaľ ide o bezpodielový spoluvlastnícky vzťah manželov k predmetnému rodinnému domu, v konaní bolo preukázané, že strany sú manželmi, pričom dom je v ich bezpodielovom spoluvlastníctve, ktoré zatiaľ nezaniklo a nebolo vyporiadané. Hoci žalovaný v súčasnosti v spoločnom rodinnom dome nebýva, súd považoval podmienku spolužitia v spoločnom rodinnom dome za zachovanú, keďže odsťahovanie sa žalovaného bolo vyvolané nariadeným neodkladným opatrením, ktorého účinky trvajú, a preto neužívanie domu žalovaným v súčasnosti nie je samo o sebe dôkazom osvedčujúcim, že žalovaný rodinný dom opustil a nemá záujem pokračovať v jeho užívaní. Podmienky uvedené v tomto odseku, vyžadované ustanovením § 146 ods. 2 OZ, teda bolo možné považovať za splnené.

19. Žalobkyni, ktorá niesla dôkazné bremeno, sa však v konaní nepodarilo preukázať, že dochádzalo k násillnému správaniu žalovaného, ktoré by bolo konaním sústavným alebo závažnej intenzity alebo že by takéto správanie žalovaného hrozilo v prípade ich spolužitia, a nepodarilo sa jej preukázať ani neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia.

20. Násillie je možné definovať ako akýkoľvek akt alebo zanedbanie, ktoré negatívne ovplyvňuje život, fyzickú alebo psychickú integritu alebo slobodu osoby, alebo závažne poškodzuje rozvoj jej osobnosti. Násillie môže mať rôzne formy, keď môže byť fyzické, psychické, sexualizované, sociálne a ekonomické.

21. Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že nebolo možné mať za preukázané, že by sa žalovaný voči žalobkyni alebo voči maloletým deťom dopúšťal fyzického, psychického alebo iného násillia, alebo hrozby takýmto násillím, ktoré by vzhľadom na jeho intenzitu alebo sústavnosť malo za následok, že ich ďalšie spolužitie v rodinnom dome by bolo neznesiteľné.

22. Predovšetkým súd uvádza, že žalobkyňa ako násillné správanie žalovaného preukázala iba jeden priestupok, a to zo dňa XX.XX.XXXX. Hoci z dôvodu uvedeného priestupku bolo nariadené neodkladné opatrenie v zmysle ustanovenia § 325 ods. 2 písm. e) CSP (dočasný zákaz vstupu do rodinného domu), súd poukazuje na skutočnosť, že neodkladné opatrenie sa vydáva len na základe osvedčených skutočností, bez vyjadrenia protistrany, pričom postačuje dôvodné podozrenie z násillia voči druhému manželovi. Z charakteru neodkladného opatrenia vyplýva, že pred jeho nariadením súd nemá možnosť zistiť všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia a pri ich zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený na dokazovanie, čo pre krátkosť času ani nie je dobre možné. Pre úspešnosť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tak postačuje, aby boli aspoň osvedčené (teda nemusia byť nepochybne preukázané) základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a osvedčenie, že je potrebné bezodkladne upraviť pomery.

23. Súd v tejto súvislosti odkazuje aj na uznesenie o neodkladnom opatrení, kde výslovne uviedol, že za osvedčené mal len spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu žalovaným, pričom ostatné tvrdenia žalobkyne v návrhu ostali len v rovine jej subjektívnych tvrdení, keďže neboli ničím osvedčené. Súd v danom štádiu zhodnotil situáciu ako dôvod na dočasné obmedzenie žalovaného vo vstupe do

spoločného rodinného domu, avšak zároveň dodal, že neodkladným opatrením súd žiadnym spôsobom neprejudikuje úspešnosť alebo neúspešnosť podanej žaloby. Bolo potom na žalobkyni, aby v konaní o vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu preukázala, že nebol daný len dôvod na dočasné vylúčenie žalovaného z užívania domu, ale že je daný dôvod na vylúčenie trvalejšie v zmysle § 146 ods. 2 OZ.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené a vzhľadom na vykonané dokazovanie, konanie žalovaného dňa XX.XX.XXXX, ktoré „postačovalo“ na nariadenie neodkladného opatrenia, súd posúdil ako ojedinelý násilný akt žalovaného, ktorý sám o sebe neumožňuje súdu urobiť záver o sústavnom násilnom správaní žalovaného alebo násilnom správaní žalovaného závažnej intenzity, ani o hrozbe takéhoto správania, a teda ani o neznesiteľnosti ďalšieho spolužitia strán sporu a ich detí.

25. Súd poukazuje na to, že zásah do vlastníckeho práva žalovaného možným vylúčením ho z užívacieho práva k predmetnému domu je závažným zásahom a vo svojej podstate predstavuje občianskoprávnu sankciu pre páchatela. K použitiu tejto sankcie je podmienkou, že spolužitie v dôsledku fyzického, či psychického násillia musí mať takú intenzitu, že musí byť spôsobilá natoľko znížiť kvalitu spolužitia v spoločnom dome, že toto spolužitie je možné objektívne považovať za neznesiteľné (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/155/2011 zo dňa 24.04.2012).

26. Žalobkyňa okrem vyššie uvedeného priestupku nepreukázala žiadne iné násilné konanie žalovaného, napr. predložením lekárskeho potvrdenia, ktoré by preukazovalo, že by bola na lekárskom ošetrení v dôsledku fyzického ublíženia jej žalovaným, alebo predložením rozhodnutia o trestnom čine alebo o priestupku (iného ako zo dňa XX.XX.XXXX). Fyzické násillie žalovaného nebolo preukázané ani svedeckými výpoveďami svedkov, keď z výpovede D. E. vyplýva, že nebol svedkom ani fyzického ani verbálneho násillia žalovaného voči žalobkyni, ani o tom nevedeli. O inom násilnom konaní žalovaného nevyppedali ani ostatní svedkovia.

27. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaný je voči nej hrubý a agresívny a že ju fyzicky napádal pred deťmi, pričom správanie žalovaného vyvrcholilo dňa XX.XX.XXXX. Súd však poukazuje na to, že okrem priestupku dňa XX.XX.XXXX iné násilné konanie žalovaného v konaní preukázané nebolo. Žalobkyňa ako o fyzickom násillí zo strany žalovaného vypovedala o tom, že žalovaný jej kvôli fajčeniu vykrútil ruky, hodil po nej nabíjačku a vyhodil ju z auta. Žalovaný v rámci výpovede uznal, že mu fajčenie žalobkyne vadilo, že ju žiadal, aby skončila, pretože na to nie sú peniaze, že sa kvôli tomu často pohádali a tiež že jej polámal cigarety, ale fyzický útok voči žalobkyni kvôli cigaretám poprel, pričom svedeckými výpoveďami takýto útok preukázaný nebol. Takisto žalovaný vypovedal, že nabíjačku hodil, ale poprel, že by ju hodil po žalobkyni. Hoci žalobkyňa uviedla, že pri tom bol aj otec žalovaného, čo žalovaný potvrdil, žalobkyňa výsluch otca žalovaného ako svedka nenavrhlala. Pokiaľ ide o vyhodenie z auta, z výpovede žalobkyne a žalovaného vyplýva, že nešlo o vyhodenie z auta v pravom slova zmysle, teda o násilné konanie, ale žalovaný po vystúpení žalobkyne z auta odišiel aj s deťmi. Ako ďalšie útoky žalobkyňa uviedla, že ju žalovaný v spálni udieral s paplónom, ďalej že udrél pästou vedľa jej hlavy a tiež že ju chytil pod krk v technickej miestnosti a buchol ju o police. Hoci žalobkyňa na pojednávaní dňa 18.05.2021 (rub č.l. 66) tvrdila, že navrhnutých svedkov chce vypočuť k tomu, že medzi manželmi prebiehali neustále hádky a fyzické násillie, vypočutí svedkovia okrem útoku zo dňa XX.XX.XXXX žiadne iné fyzické násillie svojimi výpoveďami nepotvrdili.

28. Rovnako nebolo preukázané ani psychické násillie zo strany žalovaného. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že jej žalovaný bránil v starostlivosti o novonarodenú dcéru, keď ju nepustil ku kúpaniu dcéry a nenechal ju dcéru prebaľiť, čím bránil, aby sa medzi nimi vyvinul prirodzený materinský vzťah. Fotografiami predloženými žalovaným (č.l. 80-83) však bolo tvrdenie o nemožnosti kúpania dcéry žalobkyňou vyvrátené. Zároveň súd poukazuje na výpoveď žalobkyne na pojednávaní (rub č.l. 67), kedy uviedla, že žalovaný prebaľoval dcéru, lebo žalobkyňa toho nebola v tom momente schopná. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný žalobkyni v starostlivosti o deti nebránil. Bolo pritom tiež preukázané, že medzi matkou a deťmi sa materinský vzťah vyvinul, keď je to práve žalobkyňa, ktorá podľa jej výpovede (č.l. 68) deti uspaáva.

29. Za dôkaz o fyzickom a psychickom násillí zo strany žalovaného nemožno považovať lekársku správu zo dňa 23.11.2021 (č.l. 182), podľa ktorej bola žalobkyni psychiatrickou diagnostikovaná reakcia na závažný stres (F 43.0) a syndróm týranej ženy. Predovšetkým súd poukazuje na skutočnosť, že

žalobkyňa o týraní nevyzvedala v rámci svojho výsluchu, ani nepodala trestné oznámenie v tomto smere na žalovaného. Zároveň, k vyšetreniu žalobkyne u psychiatra došlo takmer rok po tom, čo z dôvodu neodkladného opatrenia žalobkyňa a žalovaný nežijú v spoločnej domácnosti, a preto psychický stav žalobkyne v súčasnosti (reakcia na závažný stres) nie je dôkazom o jej prežívaní spoluzitia so žalovaným pred rokom. Uvedený dôkaz považuje súd za účelový aj z dôvodu, že psychiatrická nebola oprávnená v rámci diagnóz uvádzať syndróm týranej ženy, pretože syndróm týranej ženy resp. osoby nie je diagnóza, a preto v medicínskej terminológii tento pojem a ani diagnostická kategória neexistuje. Syndróm týranej osoby teda nie je psychickou poruchou ani diagnostickou kategóriou s definovanými diagnostickými kritériami v Medzinárodnej klasifikácii chorôb - MKCH-10, a nie je preto možné ho medicínsky diagnostikovať, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že psychiatrická v lekárskej správe neuviedla kód diagnózy. Súd dodáva, že syndróm týranej ženy by mohol byť výsledkom znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychológia v trestnom konaní v prípade stíhania žalovaného pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, za ktorým účelom sa využívajú viaceré psychodiagnostické metódy. Z predloženej lekárskej správy však vyplýva, že psychiatrická vychádzala iba z rozhovoru so žalovanou, čo je nepostačujúce. Vzhľadom na všetko uvedené súd predmetnú lekársku správu za relevantný dôkaz o násilí žalovaného nepovažoval.

30. Pokiaľ ide o sexualizované násilie, žalobkyňa vo vzťahu k sebe sexualizované násilie zo strany žalovaného netvrdila ani nepreukazovala. V konaní nebolo preukázané ani sociálne násilie, kedy by žalovaný žalobkyňu izoloval od okolia, keď naopak výpoveďami strán a svedkov bolo preukázané, že žalobkyňa sa so svojou rodinou často stretávala a hoci žalovanému vadilo, že jej rodičia, najmä matka žalobkyne, zasahuje do ich rodinného života, v stretávaní žalobkyne s rodinou jej nebránil. Aj podľa vyjadrenia žalobkyne na pojednávaní dňa 18.05.2021 (zápisnica na rube č.l. 66) sa s rodičmi žalobkyne a jej bratom bývajúcimi v susedstve neustále navštevovali. Rovnako nebolo preukázané ani ekonomické násilie, kedy by žalobkyňa nemala rovnaký prístup k finančným zdrojom, keď naopak podľa výpovede žalobkyne mala ona vlastný účet, ku ktorému žalovaný nemal dispozičné právo, pričom žalobkyňa k účtu žalovaného dispozičné právo mala.

31. Trestné stíhanie pre zločin sexuálneho zneužívania maloletých detí, ktoré bolo začaté dňa 30.04.2021 (upovedomenie na č.l. 59), bolo zastavené uznesením zo dňa 22.11.2021 z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci (sťažnosť na č.l. 170). Hoci uznesenie o zastavení trestného stíhania nie je zatiaľ právoplatné, pretože voči nemu žalobkyňa podala sťažnosť, ani v tomto konaní o vylúčení z užívania nehnuteľnosti nebolo sexuálne zneužívanie detí žalovaným ničím preukázané. Z výpovede žalobkyne a svedkov v tomto konaní nemal súd za preukázané také správanie žalovaného, z ktorého by bolo možné urobiť záver, že by sa jeho správanie k deťom vymykalo z obvyklej rodičovskej starostlivosti a že by maloletým deťom hrozilo od žalovaného akékoľvek nebezpečenstvo. Z výpovede žalobkyne na pojednávaní mal súd za to, že zodpovednosť za podané trestné oznámenie prenáša žalobkyňa na vyšetrovateľov, keď ona spomenula iba pár vecí a vyšetrovatelia to poňali ako sexuálne zneužívanie a chcú sa na to pozrieť (zápisnica na rube č.l. 67). Rovnako súd poukazuje na skutočnosť, že hoci žalobkyňa podala návrh na rozvod manželstva, nežiada obmedziť alebo zakázať styk žalovaného s maloletými deťmi, a teda ich stretávanie nepovažuje za ohrozenie maloletých detí, čo nakoniec vyplýva aj z elektronickej komunikácie medzi žalobkyňou a žalovaným po vydaní neodkladného opatrenia (č.l. 32). Ak by mala žalobkyňa skutočnú obavu o bezpečnosť detí pri žalovanom, nenechala by žalovaného napr. pri maloletej dcére počas jej hospitalizácie v nemocnici, kedy sa podľa jej výpovede pri hospitalizácii striedali. Hoci žalovaný nemal upravený styk s maloletými deťmi, žalovaný vypovedal, že do konca februára 2021 sa stretával s deťmi vždy v jeden deň cez víkend a jeden deň cez pracovný týždeň, pričom chodili na výlety. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nemala obavu nechať maloleté deti v starostlivosti žalovaného. Svedkyňa F. E. na otázku, prečo si myslí, že musia chrániť deti, uviedla, že preto, lebo žalovaný využíval deti a huckal ich, a teda nie z dôvodu obavy pred násilím alebo ich sexuálnym zneužívaním zo strany žalovaného. Zároveň súd poukazuje na to, že ak by tu bolo skutočné podozrenie zo sexuálneho zneužívania maloletých detí žalovaným, je nepochopiteľné, prečo sa uvedené až do podania žaloby neriešilo, keď vysvetlenie svedkyne F. E. (že to neriešila, lebo žalovaný bol člen ich rodiny) neobstojí. Súd tiež poukazuje na výpoveď svedka N. E., ktorý pri výsluchu uviedol, že nemal pocit, že musí svoju maloletú dcéru chrániť pred žalovaným.

32. Súd tiež poukazuje na to, že v trestnom konaní bolo vykonané dokazovanie výpoveďami viacerých osôb, ako aj znaleckým posudkom č. XX/XXXX vyhotoveným znalkyňou z odboru psychológia D.. Q. R., z ktorého má vyplývať, že zo správania a kresebných prejavov všetkých maloletých detí nebolo zistené,

že by boli v minulosti vystavené nepatričným sexuálnym kontaktom, správaniu, nie sú u nich prítomné znaky sexuálneho zneužívaného dieťaťa, a tiež že na psychike maloletých detí neboli zistené negatívne stopy, ktoré by súviseli s vyšetrovanou vecou, preto nie je predpoklad ich výskytu ani do budúcnosti. Podľa vyjadrenia žalovaného na poslednom pojednávaní, znalecký posudok na žalovaného v trestnom konaní nebol vypracovaný z dôvodu, že viac nebol potrebný.

33. V konaní nebolo preukázané ani násilné konanie žalovaného voči deťom, keď podľa výpovedí svedka D. E. a svedkyne F. E. žalovaný kričal na deti a dostali od neho sem tam po zadku, uvedené konanie (hoci nejde o správne výchovné metódy) nedosahuje takú intenzitu, aby bolo možné hovoriť o násilí žalovaného voči deťom. Súd tiež poukazuje na výpoveď žalobkyne na pojednávaní (zápisnica na č.l. 68), kedy uviedla, že netvrdí, že bol žalovaný maloletým deťom zlým otcom.

34. Ak žalobkyňa ako dôvod pre vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu uvádzala aj zdravotné problémy maloletých detí, predovšetkým súd poukazuje na to, že predložené lekárske správy nie sú dôkazom o násilí žalovaného voči žalobkyni alebo maloletým deťom. Podľa výpovede svedkyne F., malotej vnučke vybavila psychologičku už dávnejšie, pretože už dávnejšie si mysleli, že tam je autizmus, a teda jej správanie neprípisovali správaniu žalovaného. Zo žalobkyňou predložených lekárske správ nie je možné urobiť ani ten záver, že by sa správanie maloletých detí zhoršilo po stretnutiach so žalovaným. Uvedené správy totiž nemožno považovať za objektívne dôkazy, keďže žalovaný sa vyšetrovaní nezúčastnil a psychiatrická vychádzala výlučne z údajov od žalobkyne. Okrem toho, psychiatrická v správach v závere ako dôvod problémov udáva rozvod rodičov a až v lekárske správach maloletých detí zo dňa 14.10.2021 uvádza pri malotej dcére strach z otca a po stretnutiach výrazné zhoršenie správania a pri malotej synovi na základe referencií neodporúča kontakt otca s deťmi resp. odporúča konzultáciu na KDP. Súd však poukazuje na to, že v konaní nebolo popreté (a preto je nesporné) to skutkové tvrdenie žalovaného, že deti v tom čase netrávili so žalovaným žiadny čas a posledné stretnutie so žalovaným bolo 06.07.2021, čo potom spochybňuje záver psychiatricky.

35. V konaní nebolo sporným, že tunajší súd uznesením sp.zn. 31P/66/2021 zo dňa 10.12.2021 na návrh žalovaného upravil neodkladným opatrením jeho styk s maloletými deťmi na čas do právoplatnosti rozhodnutia o rozvode. Z uvedeného vyplýva, že tunajší súd v inom senáte mal za to, že nie je v záujme maloletých detí, aby sa nestýkali so svojim otcom, ale naopak mal za to, že je neodkladne potrebné zabezpečiť stretávanie žalovaného s deťmi.

36. Hoci žalobkyňa na pojednávaní dňa 13.01.2022 tvrdila, že žalovaný porušoval neodkladné opatrenie, s tým, že toto bolo vydané dňa 12.01.2021 a žalovaný bol v dome dňa 13.01.2021, žalovaný uvedené vysvetlil tým, že dňa 13.01.2021 sa žalovaný od žalobkyne dozvedel, že bolo vydané neodkladné opatrenie, po čom išiel spať k sestre a dňa 14.01. sa sťahoval. Z úradnej činnosti je súdu pritom známe, že žalovanému bolo neodkladné opatrenie doručené až dňa 14.01.2021. Zároveň súd poukazuje na výpoveď svedkyne W. ktorá vypovedala, že žalovaný po zákaze vstupu do domu nevstúpil. Z uvedeného potom vyplýva, že žalovaný povinnosť uloženú mu neodkladným opatrením neporušil.

37. Právo nebyť vystavovaný domácemu násiliu alebo jeho bezprostrednej hrozbe je základným ľudským právom zaručeným Ústavou SR v podobe nedotknuteľnosti súkromného života osoby vrátane práva na pokojný rodinný život. Je však nevyhnutné, aby situácia „násilia“ nebola zamieňaná so situáciou konfliktu. Násilím sa pritom rozumie dlhotrvajúce fyzické či psychické ohrozovanie druhej osoby so stúpajúcou tendenciou (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2Co 147/2011 zo dňa 12.10.2011). V konaní však žalobkyňa takéto správanie žalovaného nepreukázala.

38. Z vykonaného dokazovania možno mať za preukázané, že manželstvo strán sporu bolo konfliktné, čo viedlo aj k podaniu návrhu na rozvod manželstva, ale nebolo potvrdené tvrdenie žalobkyne o násilnom a agresívnom správaní sa žalovaného v takej intenzite, aby súd mohol konštatovať, že spolužitie strán sporu a maloletých detí v rodinnom dome sa stalo neznesiteľným. Ako už bolo uvedené vyššie, na žalobkyni spočívalo dôkazné bremeno preukázať naplnenie všetkých podmienok pre rozhodnutie ňou navrhovaným spôsobom a v rámci toho i skutočnosť, že ďalšie spolužitie so žalovaným v predmetnom dome je neznesiteľné, čo sa jej nepodarilo.

39. Súd mal za to, že neodkladné opatrenie splnilo svoj účel, žalovaný svoje konanie zo dňa XX.XX.XXXX oľutoval v rámci svojho vylúčeného na pojednávaní, pričom v konaní nebolo preukázané, že

by žalobkyni alebo maloletým deťom zo strany žalovaného hrozilo také správanie, pre ktoré by ich ďalšie spolužitie bolo neznesiteľným. Súd tiež poukazuje na to, že nezhody medzi žalobkyňou a žalovaným boli spôsobené odlišnými predstavami o ich partnerskom a rodinnom živote. Ich partnerský vzťah sa však už skončil, obe strany sú uzrozumené s rozvodom, čím sa zmenil súčasný stav oproti stavu zo dňa XX.XX.XXXX. Súd teda opätovne uvádza, že hoci bol daný dôvod pre nariadenie neodkladného opatrenia, nebol daný dôvod pre vyhovieť žalobe.

40. Žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala hodnoverným spôsobom existenciu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia zo strany žalovaného v zákonom predpokladanej intenzite, ani neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia so žalovaným, preto súd pre neunesenie dôkazného bremena žalobu zamietol, keďže neboli preukázané dôvody na aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 OZ.

41. Súd neodročil pojednávanie za účelom vykonania dokazovania výsluchom svedkov G. D. a E. M., a to z nasledovných dôvodov. Výsluch uvedených svedkov mal byť uskutočnený ešte na pojednávaní dňa XX.XX.XXXX, avšak žalobkyni sa nepodarilo ich prítomnosť zabezpečiť z rodinných dôvodov (zápisnica na č.l. 87). Žalobkyňa sa zaviazala ich prítomnosť zabezpečiť na ďalšom pojednávaní s tým, že ak by sa nemohli zúčastniť ani na ďalšom pojednávaní, zaviazala sa do spisu doručiť ich čestné vyhlásenia v lehote 20 dní (zápisnica č.l. 87 a rub č.l. 89). Ďalšie pojednávanie sa konalo dňa 13.01.2022, avšak žalobkyňa účasť svedkov na pojednávaní nezabezpečila s novým odôvodnením, že svedkovia odmietli účasť a je potrebné zabezpečiť ich prítomnosť cestou súdu (zápisnica na č.l. 196). Súd však poukazuje na skutočnosť, že v prípade uvedených svedkov bola žalobkyňa skoncentrovaná súdom, keď bola v predvolaní na pojednávanie pôvodne vytýčené na 14.12.2021 (č.l. 131) vyzvaná zabezpečiť prítomnosť svedkov na pojednávaní alebo v lehote 20 dní predložiť ich čestné vyhlásenia s upozornením, že pojednávanie v prípade nemožnosti účasti svedkov odročené nebude. Žalobkyňa účasť svedkov na pojednávaní napriek tomu nezabezpečila, ani do spisu nedoručila čestné vyhlásenia svedkov, ani súdu neoznámila, že žiada svedkov predvolať cestou súdu. Ak potom žalobkyňa navrhla zabezpečiť účasť svedkov cestou súdu až na pojednávaní dňa 13.01.2022, súd to považoval za neskoro uplatnený prostriedok procesného útoku, keďže to mohla navrhnuť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 CSP), keď zároveň výsluch týchto svedkov by si vyžadoval nariadenie ďalšieho pojednávania, a preto na tento návrh súd neprihliadol (§ 153 ods. 2 CSP). Zároveň súd dodáva, že uvedení svedkovia sa mali vyjadrovať iba k incidentu zo dňa 28.12.2020, ktorý v konaní ani nebol sporným, a preto by ďalšie dokazovanie ohľadom priestupku z uvedeného dňa bolo nadbytočné.

42. Súd nevykonal dokazovanie pribratím do konania znalca za účelom vyšetrovania žalobkyne a žalovaného, ktorým by bolo podľa žalobkyne preukázané, či fabuluje žalobkyňa alebo žalovaný. Predovšetkým súd poukazuje na sudcovskú koncentráciu konania na pojednávaní dňa 18.05.2021 (rub č.l. 71), kedy bola daná stranám možnosť označiť ďalšie dôkazy v lehote 15 dní, kedy žalobkyňa takýto dôkaz neoznačila. Žalobkyňa takýto dôkaz neoznačila ani v podaní zo dňa 17.12.2021, hoci jej už bol známy výsledok trestného stíhania, ale najmä znaleckého posudku na maloleté deti. Ak potom žalobkyňa takýto dôkaz navrhla až na pojednávaní dňa 13.01.2022, nemožno ho považovať za prostriedok procesného útoku uplatnený včas, keďže ho bolo možné navrhnuť už skôr so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, a preto na neho súd neprihliadal. Súd dodáva, že takýto dôkaz by ani nebol účelným a spôsobilým dôkazom na preukázanie správania sa žalovaného spôsobom, akým tvrdila žalobkyňa, keďže znalec by i tak nemohol zodpovedať otázku, či sa žalovaný voči žalobkyni alebo deťom dopúšťal fyzického alebo psychického násillia.

43. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

44. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

46. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

47. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobkyni na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100%, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku. Neboli prítom tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni nemal priznať. O výške náhrady trov konania žalovaného bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.